

ABU SUFYAAN IBN AL-HAARITH

Från Mörker till Ljus!

Här är en annan Abu Sufyaan, en annan än Abu Sufyaan Ibn Harb. Hans berättelse handlar om att vägledas efter att ha vilsegått från sanningens väg, en berättelse om kärlek efter hat, lycka efter lidande. Det är berättelsen om Allahs oändliga barmhärtighet och hur den öppnade portarna för någon som söker Allahs tillflykt efter en lång resa full av vedermödor och lidande.

Kan du föreställa dig att Ibn Al-Haarith tillbringade 20 år i en kontinuerlig kamp mot Islam! Tjugo år från uppenbarelsens början tills Erövrings dag. Under hela denna period uppmuntrade Abu Sufyaan Quraish och deras allierade, angrep Profeten ﷺ genom satiriska dikter, aldrig frånvarande när ett slag eller en strid utkämpades. Hans tre bröder, Nawfal, Rabii'ah och 'Abd Allah, konverterade till Islam före honom.

Den Abu Sufyaan vi talar om var Profetens ﷺ kusin, eftersom han var son till Al-Haarith Ibn 'Abd Al-Muttalib. Dessutom var han Profetens ﷺ fosterbror, då han ammadades i ett par dagar av Haliimah Al-Sa'diyah, Profetens amma.

En dag kallade ödet honom att möta sitt lyckliga öde. Han kallade sin son

Ja'far och sade till sina män att de båda skulle resa. "Vart, Ibn Al-Haarith? Vad är er destination?" "Till Allahs Sändebud ﷺ för att underkasta oss Allah, alla världars Herre."

Med ett ångerfyllt hjärta började han rida sin häst. På en plats kallad Al-Abuwaa' kunde han se en stor armé nalkas. Han insåg snart att det var Profeten ﷺ som rörde sig framåt för att inträda i Makkah. Han började söka en utväg. Allahs Sändebud ﷺ hade tillåtit Följeslagarna att utgjuta Abu Sufyaan's blod på grund av hans långa kontinuerliga kamp mot Islam, en kamp i vilken han använde sitt svärd liksom sin tunga.

Om någon i den nalkas armén såg honom, skulle han utan tvekan ta hämnd. Därför var Abu Sufyaan tvungen att finna ett klokt sätt som skulle göra det möjligt för honom att möta Allahs Sändebud ﷺ först, innan någon muslim kunde se honom. Han förklädde sig och dolde alla sina drag, tog sedan sin son och gick ett stycke tills han tydligt kunde se Profeten ﷺ, som i det ögonblicket närmades mitt i ett stort antal Följeslagare.

Plötsligt kastade Abu Sufyaan sig mellan Profetens händer och tog av sig sin förklädnad. Så snart Profeten ﷺ kände igen honom, vände han sitt ansikte bort. Abu Sufyaan vände sig om och närmades honom från en annan riktning, förgäves; Profeten vände bort sitt ansikte igen. Abu Sufyaan och hans son Ja'far ropade båda: "Vi vittnar om att det inte finns någon gud utom Allah. Vi vittnar om att Muhammad är Allahs Sändebud." De kom närmre och sade: "O Profet, inget förval!" Profeten ﷺ svarade: "Inget förval ska vara över dig, Abu Sufyaan." Sedan överlämnade Profeten ﷺ honom till 'Aliy Ibn Abi Talib och sade till honom: "Lär din kusin ablution, Sunnah och ta honom härifrån nu." 'Aliy tog honom och återvände snart. Profeten ﷺ sade till 'Aliy: "Säg folk att Profeten ﷺ är nöjd med Abu Sufyaan, så var nöjda med honom."

Det var inget mer än ett ögonblick som Allah välsignade för att avsluta en period av lidande, elände, vedermödor och villfarelse, medan Han öppnade portarna till oändlig barmhärtighet.

Han var nära att konvertera till Islam när han, under slaget vid Badr, medan han kämpade på Quraishs sida, såg något som förvirrade hans sinne.

Under det slaget stannade Abu Lahab kvar och skickade Al-'Aas Ibn

Hishaam i sitt ställe. Abu Lahab väntade ivrigt på att höra nyheterna när det chockerande nederlaget tillkännagavs. Han satt nära Zamzam-brunnen mitt bland en grupp Quraishfolk, när en ryttare närmades. Det var Abu Sufyaan Ibn Al-Haarith. Abu Lahab gav honom ingen chans att vila, utan frågade honom omedelbart: "Kom närmare, min kusin. Du har de senaste nyheterna! Hur var det?" Abu Sufyaan Ibn Al-Haarith sade: "Vid Allah, vi hade knappt börjat kämpa förrän det var som om vi erbjöd dem våra kroppar, lät dem göra med oss vad de ville, lät dem kämpa mot oss som de behagade, tog oss som fångar som de ville. Jag svär, vid Allah, jag skyller inte på Quraish, ty vi mötte vita män som reds på brokiga hästar och fyllde utrymmet mellan himmel och jord. Ingenting liknade dem, ingenting kunde stoppa dem."

Abu Sufyaan menade säkert att änglar kämpade på Profetens sida. Varför underkastade sig då inte Abu Sufyaan Allah vid det tillfället efter att ha sett vad han först beskrev?

Tvivel banar väg för visshet. Ju envisare och mer egensinnad hans tvivel var, desto fastare och mer ihärdig var hans övertygelse. Slutligen var det vägledningens och vishetens dag, hans konverterings dag som tidigare nämnts.

Från allra första början, från de första ögonblicken efter sin konvertering, började han sträva och dyrka som om han deltog i ett kapplopp med tiden, i hopp om att utplåna alla spår av sitt förflutna och kompensera för vad han hade missat under den tiden.

Han deltog i alla slagen efter Erövringens dag. På Hunains dag hade en mycket farlig fälla förberetts av de månggudadyrkande, som angrep muslimerna så våldsamt att ett stort antal muslimska krigare tappade förnuftet och retirerade, men Profeten ﷺ stod fast och vädjade: "O folk, jag är Profeten, det är ingen lögn. Jag är son till 'Abd Al-Muttalib."

Under dessa rädslofyllda ögonblick fortsatte en liten grupp, utan att tappa förnuftet, att kämpa. Bland dem var Abu Sufyaan och hans son Ja'far. Abu Sufyaan höll i tyglarna på Profetens häst, men när han såg vad som hände, kände han djupt att hans chans äntligen hade kommit, chansen att dö som martyr i Allahs sak, mellan Profetens händer.

Han höll i hästens tyglar med ena handen medan han skar halsarna av de månggudadyrkande med den andra.

Muslimerna samlades igen runt Profeten ﷺ och Allah välsignade dem med

seger. Trots att striden var slut, när Profeten ﷺ såg sig om kunde han se en trogen troende som fortfarande höll i hans hästs tyglar. Det var Abu Sufyaan, som inte hade lämnat sin plats sedan striden började. Profeten ﷺ blickade och frågade: "Vem är det? Min bror Abu Sufyaan Ibn Al-Haarith?" Omedelbart efter att ha hört ordet "bror" fylldes Abu Sufyaan's hjärta av glädje och värdighet. Han föll på knä och kysste Profetens fötter och grät. Hans poetiska känslighet rördes så mycket att han började beskriva sin glädje och lycka för att Allah had välsignat honom med så mycket mod och framgång.

Abu Sufyaan vände sig till dyrkan och tillbedjan av Allah mycket ihärdigt. Det var efter Profetens bortgång som hans själ längtade efter sitt möte med Profeten. Han hade länge önskat att dö snart, till den grad att folk såg honom gräva sin grav vid Al-Baqii', en grav som han förberedde och ordnade på ett mycket vackert sätt. När folk uttryckte sin häpnad sade han bara: "Jag förbereder min grav."

Tre dagar senare låg han hemma, när hans släktingar började gråta och väsnäs. När han öppnade sina ögon sade han i fullständigt lugn: "Gråt inte. Jag har inte begått en enda synd sedan jag konverterade till Islam."

Innan hans huvud sjönk mot hans bröst sade han sitt sista farväl till världen.